

Bruno Würtz

New Age

Noua Ordine Spirituală
a profetilor mincinoși

Prefață de Pr. Dan Bădulescu

Colecția *Duhul Adevărului* – 16
Făgăraș, 2020

dragostea autentică a unui creștin preocupat de soarta „fraților mai mici” ai lui Hristos: copiii la minte, credulii, amăgiții, înșelații, necunoscătorii și nepricepuții, păcăliții și victimele tuturor sectelor și ereziilor. Bruno Würts are marele merit de a face autopsia unei ideologii gnostice sincretiste care simulează viața spirituală. Rămâne ancorat pe paliere de analiză seculară: etice, psihologice, filosofice și sociologice, dar din analizele lui transpare fondul unui foarte sănătos bun-simț creștin care ne și dă, în final, victorios, epilogul unui diagnostic corect menit să trezească conștiințele adormite sub seducția narcotică a Vărsătorului Vrăjitor.

După ce pe parcursul uimitoarelor deconspirări argumentate imbatabil prin privilegiul accesului la surse bibliografice de limbă germană, Bruno Würts se poziționează în locul observatorului care nu-și declină apartenența ideatică, minunatul autor își încheie revelatoarea carte apoteotic, dezvăluindu-și în final identitatea prin cuvinte mărturisitoare menite să ne întoarcă, în lacrimi, cu fața spre Iisus Hristos. Falsele <<lumini>> ale „Fiului Pierzării” fug asemeni șobolanilor când se aprinde lanterna Duhului Sfânt – Persoana treimică trimisă nouă de Tatăl pentru a ne uni nu numai mintea ci ființa întreagă cu Cel care se prezintă „Calea, Adevărul și Viața”, adică Iisus Hristos Unica Lumină a lumii: „Impresionant castel aerian, străfulgerat de luminile stridente ale Fiului Pierzării, filosofia New-Age ne fascinează astăzi până la sacrificarea lucidității în numele lucidității și pe altarul ei. Oare nu a avertizat încă apostolul vizionar: videte ne quis vos dici piat per philosophiam? (Coloseni 2,8). Dar omenirea mai are o alternativă: să-l urmeze pe Cel ce a afirmat despre sine: *Ego sum lux mundi. Qui sequitur me... habebit lucem vitae* (Ioan 8,12).”²²⁶

Pr. Călin Matei Popovici

²²⁶ Idem, p. 253.

CUPRINS

Prefață – Pr. Dan Bădulescu / 5

New Age sau Conspirația Vărsătorului / 9

Originea și caracterizarea generală a mișcării New Age / 22

Năvodul conspirației. Organizații, instituții, rețele și adrese / 51

Fișe personale de suporteri. Doctrine / 63

Arhetipuri și simboluri / 90

Arca, mistria sau utopia Casei Comune a unității globale / 102

Astrologia Vărsătorului / 120

Mișcarea ecologistă – componentă a rețelei New age / 161

Filosofia transformării sau dimensiunea transpersonală a mișcării New Age / 189

Noua paradigmă și mutația de conștiință. Nada Brahma / 190

Noua paradigmă în psihologie, psihiatrie și pedagogie / 210

Sintagma New Age a transformării omului / 258

ANEXA I. Periodice New Age / 291

ANEXA II. Conexiuni New Age / 294

ANEXA III. Glossarium / 303

ANEXA EDITURII. Nu dați crezare oricărui duh. Deosebirea duhurilor / 318

Postfață: Antropocentrism versus teocentrism –

Pr. Călin Matei Popovici / 321

care sunt născuți după '90 și au acum 15-25 de ani, sunt „generați” de către părinți forma(ta)ți în anii ateismului socialist, în care au suferit vătămări duhovnicești majore, și au o percepție și o legătură eclesială superficială și confuză. Per ansamblu cele două generații manifestă un fenomen Hristo-fug, care trebuie luat în considerație de către Biserică.

Aceste observații sunt făcute la modul general și au în vedere mai degrabă un „trend”, cum se spune acum. Situația statistic sociologică nu se prezintă (deocamdată?) atât de radical și dramatic, există – slavă Domnului! – încă o majoritate care nu a ales această cale, și un nucleu ancorat cu hotărâre în viața Bisericii.

Alte fenomene new age ce pot fi observate s-ar referi la „noile cuceriri” ale științei, experimente, noi cosmologii, fenomene (sub)cuantice, o nouă bioetică etc. la care putem adăuga și „corectitudinea politică”, drepturile LGTB etc.

Chiar dacă acestea toate nu mai sunt acum strict legate (ideologic și simbolic) de „Vărsător”, ele se încadrează per ansamblu în ceea ce am numi NWO (Noua Ordine Mondială), o lume imaginată de om (virtuală?), ce continuă linia utopiilor marxist-comuniste. Rămâne de văzut cum vor „evolua” lucrurile în viitorul apropiat. Alvin Toffler avea și el cumva dreptate când observa în „Șocul viitorului” o precipitare, o accelerare în timp a evenimentelor, un fel de „scurtare a zilelor” – desigur a numărului lor și nu a duratei!

Pr. Dan Bădulescu

MOTTO:

*A murit lumea finalizată, statică și armonioasă
pe care a distrus-o revoluția copernicană.
Dar a murit și lumea tăcută și monotonă,
„dezvrăjită” și „banalizată”, a științei clasice.
Se conturează, în schimb, liniile de forță
ale unui climat cultural în care o
„nouă alianță” să fie cu putință.*

V. TONOIU⁵, PRIGOGINE/STENGERS⁶

NEW AGE SAU CONSPIRAȚIA VĂRSĂTORULUI

Un studiu pe tema mișcării New Age, din perspectiva care ne interesează aici, ar trebui, poate, să înceapă cu sursele contemporane și precursoroase, iar în cadrul revistei surselor, cu adepții și teoreticienii venind dinspre științele naturii, științele tehnice, științele economice și științele sociale. Abia după rezolvarea unei asemenea sarcini introductive, am putea întoarce nomisma și prezenta „cealaltă față”, adică „științele oculte”, urmând ca, în încheiere, să examinăm proiectul de sinteză știință-înțelepciune, așa cum a fost el schițat până acum în cadrul „spiritualității New Age” ca viitoare paradigmă holistică și universal integratoare.

Mărturisim că inițial am avut un asemenea prea frumos plan, dar el s-a dovedit nefolositor, schematic și, în ultimă instanță, irealizabil din pricina caracterului specific

⁵ Vasile Tonoiu, *Ontologii arhaice în actualitate*, Editura Științifică, București, 1989, p. 415; cf. *Rațiune și credință*, Edit. Științifică și Enciclopedică, București, 1983, p. 78

⁶ Ilya Prigogine, Isabelle Stengers, *Noua alianță*, Editura Politică, București, 1984, 416.

al lucrării noastre, care are ca obiectiv principal „obligația minoră” de a furniza date despre viitor, informații despre un domeniu încă ne-constituit și fără sfârșit, iar nu de a străluci parazită pe un inexistent munte de cunoștințe familiare potențialilor cititori.

Modul în care ne-am înțeles noi sarcina evită, prin urmare, dinadins cumiștenia unei compuneri cu introducere, tratare și încheiere. În schimb, apare posibilitatea să ne dedicăm, necomplexați, demontării măcar parțiale a unui haos bântuit de nenăscute duhuri și năluci, încercând să introducem o primă (și poate inevitabil imperfectă) comprehensiune. Ne vedem confrunțați, întâi de toate, cu împletirea eclectică a diferitelor extreme care, în cadrul fenomenului cercetat, năzuiesc spre o sinteză, cu toate că, în realitate, ele constituie cel mult un sincretism narcisic, profund impresionat de propria sa „complexitate” și „universalitate”.

Eclectică sau „dialectică”, holistic-antidualistă sau pur și simplu mistică, preconizată sinteză, sau – dacă avem ideosincrazia inadecvării termenului la fenomenul știut – aceasta reunire forțată, eventual spontan aglutinată, siluind domeniile de proveniență, e totuși socialmente foarte prezentă și își impune statutul public cel puțin ca mișcare social-politică.

Astfel că nu am avut altă soluție decât cea informativ-descriptivă, prin care însă încercăm concomitent și o comprehendere hologramată a totalității, identificând în fiecare ciob prezența întregii imagini, aceasta fiind și exigența proprie a conglomeratului reunit sub un singur generic: *New Age*.

Integrat în mișcarea *New Age*, omul de știință e concomitent „vrăjitor” atunci când folosește reprezentările animiste, mitul și clișeele gnosticiste, fără să precizeze dacă o face metaforic sau definitiv. Pe de altă parte, „vrăjitorii”, respectiv cei ce practică preferențial ocultismul, îmbrățișează astăzi în chip diletant astronomia, biologia,

fizica, electronica etc., reinterpretându-și domeniul fie cu demonstrația experimentului repetabil, fie cu persuasiunea experienței transpersonale, susținută de tot mai multe mărturisiri și confesiuni personale. Oameni de știință *new-age-ști* sau vrăjitori, cu toții plătesc tribut înaltei politici atunci când devin „ecologiști” verzi, vineți sau tricolori, elaborând fie de pe tribune internaționale, fie din colțul provincialității lor provizorii, programe de restructurare a ordinii mondiale, propovăduind alternative economice, energetice, neotehnologice și exercitând presiuni instructiv-educative asupra opiniei publice și a conștiințelor însetate de schimbare, de asanare, de certitudini viitorologice și axiologice.

Data fiind această situație relativ nouă, de sincretism est-vest și sud-nord mondializat, e practic indiferent de unde începem, întrucât de fiecare dată când abordăm câte un aspect, tot va trebui să ne referim la fenomenul integral. Am putea să propunem, de pildă, continuarea gândului nostru istoriologic de acolo de unde l-am lăsat într-o lucrare anterioară, de la *eshatologie*.

Contramandarea eshatologiei. În domeniul excepției viitorologice, am putut urmări amplificarea concomitentă a două tendințe spirituale actuale, opuse și reciproc exclusive: 1) frica de viitor, alarma, starea panicardă, caracteristica ajunului marilor catastrofe și 2) încrederea nelimitată în viitor, optimismul euforic și inconștient în legătură cu progresul presupus liniar al omenirii spre o stare edenică finală pe temeiul artefactiv al unei științe și tehnici considerate inexorabil benefice. Mai mult sau mai puțin consecvent, mișcarea *New Age* propune depășirea acestui dualism în ideea de reintegrare și dăinuire neliniară. Economia și societatea urmează a fi transformate. Omul urmează a se reconcilia cu natura. El va trece printr-o mutație și va adopta modele de gândire astăzi încă inimaginabile.

New Age înseamnă „eră nouă” – termen reluat

tot mai frecvent de literatura politică, sociologică, filosofică. Mișcarea pe care o desemnează mai are și alte denumiri: „Aquarius”, „a Vărsătorului”, „a soarelui” sau „solară”, „ecologică” sau „holonomică”. Intenția tuturor denumirilor este de a caracteriza lumea viitoare, la al cărei prag ne-am afla astăzi, dar, dincolo de intenție, se întrevăd și benzile negre ale spectrului ocult. Cât de împletit e aici logosul raționalității anticipative cu mythos-ul imagisticii retardante rezultată din rezonanța astrologică a denumirii zodiacale? O examinare oricât de sumară ar putea vădi că „noua eră” e totuși profund îndatorată reprezentărilor despre sfârșit. Într-un studiu mai amplu, am urmărit viziunea și teoria sfârșitului în cadrul curențelor eshatologice⁷.

Argumentul tradițional al eshatologiei vechi și noi este că tradiția iudaică și creștină, întemeiată pe cronologia biblică, tradiția iraniană, memoria pictogramelor și a quipus-urilor amerindiene, calendarul aztecilor, al mayașilor, toate indică spre prezentul nostru ca sfârșit de eră, de eon, de lume.

Dăinuirea după „sfârșit” se face prin salvare, prin mântuire. Evenimentele sfârșitului fiind în toi, New Age construiește de zor arca noului început. Mântuirea din infernul distracției e un proces la care concură „toate acele curente și evenimente pe care trebuie să le înțelegem ca opțiune pentru o lume viitoare, o lume cu sens, umană și integră”⁸. În opoziție vădită cu discursul teologic, Sir George Trevelyan vorbește explicit despre „întreprinderea mântuire”⁹. Era creștină din

⁷ Bruno Würtz, *Filosofia anticipării II*, Tipografia Universității, Timișoara, 1988.

⁸ Gert Geisler, editor, *New Age - Zeugnisse der Zeitenwende*, Uermann Bauer Verlag, Freiburg, 1984, p. 7; Hans-Jürgen Ruppert, *New Age - Endzeit oder Wendezeit*, Coprint, Wiesbaden, 1985, p. 12.

⁹ George Trevelyan, *Unternehmen Erlösung, Hoffnung für die Menschheit*, GTP, Freiburg, 1983; cf. Hans-Jürgen Ruppert, *New Age - Endzeit oder Wendezeit*, Coprint, Wiesbaden, 1985, p.12.

zodia Peștilor nu a mântuit omenirea, dar mântuirea e inevitabilă și va avea loc în era următoare, în care tocmai intrăm, în era de sub zodia Vărsătorului. Adepții serioși ai mișcării New Age nu sunt cititori în stele. Există aici o legitimare științifică, un simulacru de bază astronomică și cronologică. Soarele parcurge în 25.200 de ani întregul ciclu zodiacal. Literatura de specialitate vorbește despre „marele an cosmic” sau „platonian”. Pentru străbaterea fiecărei constelații, soarele are nevoie de 2.100 de ani, timp în care momentul primăverii de la 21 martie se mută în constelația următoare. În vremea noastră ar avea loc tocmai o asemenea strămutare. Momentul începutului primăverii trece din constelația Peștilor în constelația Vărsătorului. Astronomii riguroși pun la îndoială întreaga speculație astrologică pe motiv că situația de pe firmament se schimbă continuu. Precesia axei Pământului a făcut ca semnele zodiacale să nu mai coincidă cu constelațiile denuminate. Punctul vernal și semnele zodiacale s-au deplasat retrograd – în 2.000 de ani – cu 26° față de constelații. Totuși, tradiția, interesul romantic pentru mister, apetitul imens de legăminte și continuitate al unor categorii de oameni din generațiile prea repede trăitoare de astăzi revendică acest limbaj ce pare să conserve fiorul sacrului repudiat de profanitatea searbădă a atotprezentei informații tehnice prelucrate.

New Age se instalează programatic sub semnul Vărsătorului și susține, nu fără plauzibilitate, că, după cum există un ritm biologic în conexiune cu orele zilei, cu anotimpurile, tot așa există și un ritm cosmic, articulat cu viața culturilor, a popoarelor, a omenirii. Date fiind duratele imense ale proceselor cosmice, nimeni nu poate verifica experimental această ipoteză. Este ea neștiințifică din această pricină? Dacă da, atunci cum rămâne cu teoriile experimentale neverificabile ale istoriei universului, ale originii vieții și a speciilor?

Când începe noua eră a Vărsătorului? Alfons

Rosenberg susține că a și început, în 1950; C. G. Jung era de părere că ar putea fi vorba de anul 1997 sau 2143.
 Resp: Toleranțele vorbesc de la sine.

Între timp, noua eră e clamată *de profundis*. Ruppert citează textul unui cântec intitulat AQUARIUS din music-hall-ul „Hair” (Broadway, 1968), devenit popular datorită genului accesibil și a mulțimii dornice de divertisment. Traducem liber: „Armonie, justiție și claritate / Simpatie, lumină și adevăr / Nimeni nu va pune căluș libertății / Nimeni nu va îngreua spiritul / Mistica ne va da cunoaștere / Omul va învăța din nou să gândească / Datorită Vărsătorului, Vărsătorului”. Caracteristic pentru *New Age Spirituality*, dar sociologic încă irelevant. În cele ce urmează, am intenționat să deconspirăm hramul acestei spiritualități, dar pentru a nu da pretext pentru prejudecăți, propunem ca lectorul să conchidă singur, analizând componența adunării anuale de pe terenul expozițional din Londra, numită *Festival for Mind, Body and Spirit*, dublată de un târg esoteric și asistată de peste 100.000 de vizitatori. La adunare sunt prezenți Societatea Antroposofică, „Comunitatea Creștinilor”, exponenți ai sufismului și yoghinilor de diverse școli, ai adeptilor lui Swedenborg, ai teosofilor, ai CUT-ului (Church Universal and Triumphant) și ai multor altor grupări mai mult sau mai puțin oculte. Ne vom abține de la etichetări premature, neagreate de „imparțială” opinie publică, dornică să judece ea însăși fenomenul, dar inventarul trebuie făcut, numele trebuie rostite, blazoanele trebuie descrise. De fapt, toate acestea se prezintă singure și nu constituie deloc vreo pretenție a cercetătorului la perspicacitate și acuitate în caracterizare. Emblema-simbol a mișcării New Age, curcubeul în toată splendoarea sa cromatică, e atotprezentă. Începând cu 1984, celebra editură GOLDMANN TASCHENBUCH, aceeași care i-a editat în volume speciale pe prestigioșii Alvin Toffler și Aurelio Peccei, consacră mișcării o întreagă serie intitulată „New

Age. Modelle für morgen”, adică „Modele pentru mâine”, pentru viitor, ostentativ marcată printr-un curcubeu. Pe șoselele lumii circulă tot mai multe autovehicule cu abțibilduri înfățișând un curcubeu. În vitrine, pe vestimentație, pretutindeni curcubeu, curcubeu. Prin curcubeu, spiritualitatea New Age se strecoară în bisericile creștine, unde, după cum vom arăta, simbolul acesta are o semnificație precisă, cea de pace cu Dumnezeu, de făgăduință divină de a exclude potopul din evenimentele eshatologice. Spiritualitatea New Age, însă, i-a conferit curcubeului o semnificație eretică: cea de participare la construirea unei punți (antahkarana) de la om la supraom. Ruppert aproximează numărul organizațiilor New Age, în S.U.A. și Canada, la peste 10.000. Zece mii de organizații care se consideră parte componenta a unei mișcări mondiale și influențează configurația opiniei publice mondiale cu demonstrații, manifestări retorice și publicații – o imensă forță a prezentului cu legitimare viitorologică!

Hermann Schulze-Berndt (apud Ruppert) a formulat cinci trăsături definitorii pentru *New Age spirituality*: 1) depersonalizarea lui Dumnezeu; 2) divinizarea panteistă a omului; 3) derealizarea lumii, realitatea obiectivă fiind declarată iluzie și loc vremelnic de joacă a spiritului pur; 4) propovăduirea mântuirii, de fapt a automântuirii, prin diferite tehnici și ritualuri de dobândire a stării de iluminare; 5) identificarea răului cu starea de ne-iluminare spirituală. Pe scurt, *New Age spirituality* (adică doctrina, nu mișcarea) este, prin definiție, o parte a ceea ce încă în antichitate fusese numit *gnosis* și reapare astăzi sub forma unui neognosticism cu diverse denumiri, precum teosofie, antroposofie, mișcarea Gralului, scientologie, Eckankar, Divine light mission etc. Toate aceste grupări și curente ridică astăzi stindardul militantismului pentru schimbare, pentru o eră nouă, pentru un viitor mai bun și mai luminos decât veacul cel rău și crepuscular

de până acum: Vine era de aur, vine parusia îngerului Luminii, vine zodia Vărsătorului... O frenetică frământare de advent, față de care Ruppert formulează următoarea ipoteză : gnosticismul nu a fost o erezie a antichității, ci este un fenomen peren sau cel puțin recurent al istoriei gândirii, un fenomen care se manifestă în periodice puse sub forma unei religii a automântuirii. Particularitatea gnosticismului ar fi: sesizarea eului divin transcendental, prizonier în lumea fenomenelor, în universul aparențelor. Epifenomenele gnosticismului – dualismul, esoterismul, atemporalitatea, antinomismul, metempsihoza sau metensomatoza, doctrina despre ființele superioare etc. – toate se dispun concentric în jurul acestei particularități. Nu este numai o nouă religie – cum crede Ruppert. Ceea ce se petrece sub denumirea de New Age este astăzi întâi de toate o mișcare socială, firește, *soteriologică*, o mișcare a conștiințelor cutremurate de perspectiva dezastrului global – social și ecologic – ce pândește omenirea în cazul continuării istoriei sub vechea paradigmă a „rațiunii burgheze”.

„Rațiunea burgheză”, așa cum am văzut mai pe larg într-o lucrare precedentă¹⁰, este un comportament încrezător al burghezului, ca și al intelectualului marxist și al activistului comunist, în „puterea omului” de a domina forțele naturii și forțele sociale, de a exploata natura și pe om ca și cum aceste două resurse ar fi nelimitate. În această privință, comunismul falimentar nu s-a deosebit de capitalism, iar gândirea majoritară a mișcării New Age nutrește încă o asemenea credință. Ce-i drept, se protestează copios la orice „insinuare”, dar protestul e „asimptotic” față de adevăr și incapabil de transcendere a limitelor rațiunii burgheze. Or, rațiunea burgheză (*y compris* cea comunistă) își are limitele ei istorice și un sfârșit absolut, la care, iată, asistă chiar generațiile în viață. Jost Herbig enumera simptomele acestui sfârșit,

¹⁰ Bruno Würtz, *Filosofia anticipării*, II, III, Tipografia Universității, Timișoara, 1988.

insistând și asupra cauzelor¹¹. Cauza cea mai scandaloasă i se pare a fi comportamentul economic arierat care, într-o lume finită, în care finitudinile devin tot mai mult experiența cotidiană, rămâne identic cu cel de acum 200 de ani, când deviza fusese: să transformăm bogăția nelimitată a naturii în bogăție a națiunilor! Burghezia în avânt se afla în fața unor resurse naturale virgine ce păreau realmente nelimitate. Planeta, la acea vreme, părea imensă, substanța ei minerală, resursele ei energetice păreau inepuizabile. Această situație, firește, nu justifica, dar explica exploatarea iresponsabilă a substratului nostru natural, comportamentul risipitor, adesea rapace, în cursul procesului numit progres și dezvăluit ca acumulare de capital până în faza maximal centralizată a totalitarismului bolșevic. Mințile cele mai treze care sesizează astăzi deteriorarea ireversibilă a ecosistemului avertizează că perseverarea în comportamentul începuturilor este nu numai nejustificabilă, ci și inexplicabilă, imorală, diabolică. Vădit greșită și imorală este considerarea intereselor economice particulare (în sens egoist-individual și egoist-național) ca resort al progresului. De aceea, deviza frommiană *to have or to be* se decide acum „astrologic” în favoarea celui de-al doilea termen. Dualismul rigid al Peștilor trece în holonomia fluidă a Vărsătorului, iar eshatologia e înlăturată de viitorologia new-age-istă revelată sau construită a lui Homo noeticus.

Am arătat că unii critici, care înțeleg localizarea originii mișcării numai geografic, susțin că New Age vine din California, S.U.A., alții din Extremul Orient, alții din esoterica europeană pe filiera Blavatsky-Bailey. În ce ne privește, credem că spiritualitatea și mișcarea New Age sublimează din structurile în criză ale societății mondiale actuale, și anume, spontan, concomitent de pretutindeni și

¹¹ Jost Herbig, *Das Ende des bürgerlichen Vernunft. Wirtschaftliche, technische und gesellschaftliche Zukunft*, Hanser Verlag, München, 1979. Ediție specială lărgită. Cf. p.7 și urm.